

Pe scena Teatrului Mic, se repetă una dintre capodoperele lui Cehov, *Trei surori*. Spectacolul va fi semnat de regizorul Cristian Hadjiculea. Scenografia : Romulus Feneș.

Încercînd să schițăm o posibilă imagine compozită a viitorului spectacol, am cerut citorva actori să ne împărtășească gândurile lor despre rolurile pe care le vor interpreta.

LEOPOLDINA BĂLĂNUȚĂ – Natașa

...Încerc un sentiment ciudat, fiind distribuită în *Trei surori* de Cehov. Acest sentiment ciudat nu este deloc liniștitor și nici îmbucurător. De ce? Pentru că a venit poate puțin prea tîrziu, după ani și ani cînd nu am avut prilejul să călătoresc, cu mintea și cu sufletul, în universul titanilor dramaturgiei universale. Una este să citești marile texte, și alta e să te încumeți a le da viață scenică. Cehov este perfecțiune, oerotită de aripa dumnezeirii. E o lume diafană, și stranie, și subtilă, o lume ca un vis colorat în albul și-n culori de toamnă, sub bolta imensă a cerului rusesc, în care străbat soaptele stepii și tipătul cocorilor. Fără îndoială că în această lume trăiesc oameni, cu bucuriile și tristețile lor, cu visurile și eșecurile lor, iubind sau urînd, dar trăind ca-n vis, o viață subminată de neputința „faptului” ce poate determina ceva. Destinul ficcăriua dintre oamenii care circulă în această lume este un imens eșec. Natașa, însă, personajul ce-l am de interpretat, sfarmă visul, mai întii insinuîndu-se și apoi cu brutalitatea

ființelor primitive, dar cu instinct foarte puternic, alungă vraja, trăiește, făptuiește ceea ce spune, și mai ales ceea ce nu spune, instalîndu-se confortabil și brutal peste tot ceea ce părea inefabil, plutare și vis. Personaj din familia spiritală a lui Lopahin, strivește vis și om, pasăre și floare, și instaurează pe acest ioc, devenit arid, bunul-plac, gustul îndoielnic, arbitrarul. Nu știu sigur dacă Cehov a urît sau a disprețuit această categorie omenească, dar e evident că a cunoscut-o bine și a înfățișat-o magistral; sigur știu, însă, că eu disprețuiesc din adîncul sufletului meu acest soi de oameni, care, odată ce-i primești în casă cu bunăvoință și bunăcuviință, încetul cu încetul se instalează în propriu-ți univers, și pur și simplu te alungă, nu neapărat dîndu-ți un brînci, dar pentru că tu nu poți să mai suporti vecinătatea brutalității, bunului-plac, egoismul sălbatic cu care și-au maculat acrul și locul în care ai trăit.

MONICA GHIUȚĂ – Olga

Este un exercițiu profesional extraordinar să intri în contact cu lumea lui Cehov; eu nu am avut acest prilej pînă acum, doar în anii de studii am lucrat rolul Ranevskaia din *Livada cu vișini*. Mă apropii cu emoție și evlavie de partitura Olăii, partitură foarte grea și foarte frumoasă. Am deocamdată multe, multe semne de întrebare. Olga este o reală valoare; la 28 de ani — e un șoc, cînd realizezi că acest om sever și resemnat, care și-a asumat toate răspunderile și nu-și îngăduie nici o secundă

VIIITORUL ROL

de ușurătate, are abia 28 de ani! — se resemnează la gândul că a rămas fată bătrână; inteligentă, cultă, dăruită muncii de profesoară; cu conștiința a ceea ce ar trebui să fie o viață de om; corectă, meditănd cu înțelepciune în ciocnirile celorlalți, dirijează întreaga acțiune, avînd relații directe cu toate personajele, din scenă; pe de altă parte, de o ascunsă vulnerabilitate, sensibilă, introvertită, prematur obosită psihic. Năzuiește spre o altă viață, dar e înclinată să renunțe la orice bucurie. Licărul de speranță — întoarcerea la Moscova, gînd care o urmărește tot timpul, nu numai pe ea, ci și pe ceilalți membri ai familiei, e un fel de zburciun steril, consumat în cuvinte mari; în fața deciziilor esențiale, ezitățile ei sînt ca o boală incurabilă. Deocamdată, știu cum apare personajul în text; textul mă fascinează, încă nu știu cum va apărea scenic; cînd pornesc la lucru, nu pornesc cu idei preconceptuate; în timpul lucrului ies la iveală tot felul de nuanțe care împlinesc ideea, fi dau chip.

CARMEN GALIN — Mașa

N-aș vrea să vorbesc încă. Totul mă sperie. **Trei surori.** Cehov. Spectacolul la Teatrul Mic. Stagiunea '85—'86. Mașa! Mașa din **Trei surori.** „Ah, Mașa!” exclamă cineva, și nu oricine. „Cine n-ar vrea să joace pe Mașa!” „Am jucat Mașa. Ce extraordinar rol!” exclamă cineva. Și nu oricine. Și mi se face frică. Tot mai frică. Și mi se face poftă. Tot mai mare poftă să o pornesc, s-o încep, s-o caut, s-o găsesc. Oare cum s-o găsesc pe Mașa, cu mersul ei, cu silueta ei,

Mașa, care nu face nimic, care se împiedică de lene și de plictis, care e totuși bîntuită de senzații pe care nu le stăpînește? Mașa lui Cehov. Mașa din **Trei surori.** Mașa! Cum va fi? Cît va fi a mea, atît cît să fie, să rămînă, măcar atît cît promit, acum, să pot.

RODICA NEGREA — Irina

Pentru că nu m-am gîndit niciodată că voi juca Irina — așa cum nu m-am gîndit nici la alte roluri — mi-e frică să recunosc că sînt bucurioasă de distribuirea mea în acest rol și mulțumită de încrederea ce mi se acordă. Tot ce pot spune, acum, este că aștept și că port în mine așteptarea Irinei; că mă umple starea ei și visez; visez la acest „pămînt al nimănui”. Sper — pămîntul făgăduinței. Și muncesc. Mă gîndesc. Dialoghez cu Irina... o las să se desfășoare așa cum vrea ea, eu urmînd-o din afară... Încă nu știu cum va fi atunci cînd voi izbûti să-i detectez cele mai tainice mișcări ale sufletului, cînd va sosi momentul algerii celor mai potrivite mijloace de expresie teatrală. Deosebit de inteligentă, cu o educație aleasă, deosebit de matură pentru vîrsta ei de 29 de ani, conștientă de imposibilitatea de a-și găsi liniștea, de a-și atinge fericirea; neștiind să-și ordoneze viața, viitorul îi este osîndit. Soluțiile pe care le are în față nu sînt decît niște soluții de conjunctură, doar o cortină; se agată de ele, dar aceasta nu rezolvă nimic. Este un personaj care arde, se topește. Viața i se pare tristă și fără rost. Pentru ea, munca este un fel de refugiu.

Maria MARIN